

מסורת הש"ס

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מה.

עין משפט
נר מצוה

א א ב מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:
ח ג מ"י מ"ט ח'ה' רח"ל הלכה א סנה עין שח:

מוסף רש"י

בעליל לעיר. במסורת
לכל שקדיו הוא לעיר ו
מכל שירותו (סוטה ד' א').
מבוא וכן מפורש.
למסורת חזק לנפח
הגויס שהיה סבר הית
שח"ט. אבי פני. מקום
לפניו מן חומת העיר וזמן
כיוצאם לכל דבריו (שם).
יכול תהא המראתו
המראה. לזמן נתקן
אלימא דנפוק
מקצתו. והיו חזק
שחזק והמרה על דבריהם.
מח' אריא מקום גורם.
חשוק ליה דפסוק שחזק
דלמח' הק' דלמסורת
סוטה פסוק זה (שם).
שורר אגן הסהר. מבי
ודעין דלמח' דמי ממונת
(שם ד' א'). כל יספח חזק.
אם נזק אחד חזק ללמח'.
אם יס' שם שחזק ופסוק
כנגד סנהדרין טקסיה וזל
ואם לא יאזן וזל (שם ד' א').
על העיר. על ירושלים.
וזכר לקדש החיפוס שחזק
מדות וזכר (שם). הרני
בין עזאי בשוק
טבריה. יומא דחזק הו
ליה ואחר ליה לתלמידיו
השחזק על דמח' וזכר
חזק להשחזק בחיפוסם לכל
מי ששאלו. כן עזאי
שהיה דורש בשוק טבריה
ולא היה נכחו עוקר הדין
כחזקו (סוטה ד' א').
אחר דבא' כי הוה דחזק
דעמיה היו נזיל למח'
הי' חזק פתח וזכר
להשחזק לטולא דבר מורה
כן עזאי שהיה דר טבריה
שהיה חזק וזכר ואחר
(בכורות כח). כל חזק
ישראל לפני קליתם שחזק
מן מן הקדש הוה (סוטה ד' א').
זל: הריני משחזק
במקומי שלי דרשן וזכר.
כן עזאי שהיה משחזק
בשוק טבריה דמח' כן
עזאי אחר כל חזק ישראל
לפני קליתם הוה (סוטה ד' א').

דהר רביה: לשכח קמה. שאם שחזק וזית אחת לקדש קאי עלה
כלל משכח לקחתו (דברים ד') והכי משמע ושכח עומר או ושכח בשדה:
נפקא לכו. משכח ושכח קרי ביה ששכח את קלת שדה: ששכח
עומרין לפוך שדה חזירו. ששכח הרוח והרימה את העומרין מן
האדן והליפתן לתוך שדה חזירו
ושכחן כסבור שאינו שלו נפקא משכחן
ולא בשדה חזירו דלא הוה שחזק:
ורבנן. מיעוטא דשדה חזירו נפקא
להו מדחיה ליה למכחך כי תקלור
קלין בשדה ושכח וכתבי בשדן:
לכו עומרין לפוך שדה. (א) שהיו
מוטלים על גבי אבן או עמוד או זו
על זו: פרט לשלש. וקא סלקא
דמקן לפי ממש על גבי אבן או על
גבי עמוד: וליטעמין לפוך שדה
חזירו. לפי על גבי אבן או עמוד דממעט
אכל מונחם לא מיעט והא בשדן
כמיא אלא הא דקאמר לפי לאו דוקא
לפי על שום דבר קאמר דלפי מונחם
על גבי קרקע נמי קאמר ליה ששכח
והא דקאמר לפי דלא משכח עומרין
למח' שדה חזירו אלא כלפי שדה
מנפחן על האדן ומצינחן ללש:
השחזק בו לטולא לעיר. ס"ד
השחזק דלמח' דמח' נקט וזל
דוקא: זכר ביה. וזל לא הוה ששכח
דבעין שחזק מיעקרו כדלמח' דב"מ
בפרק קמא (ד' א'). מפני שהוא
כלף. שהוא פסוק על השחזק בו
כללו היה עזאי קף מעל הקרקע
ומונח נדו: הרני כן עזאי בשוק
טבריה. יום אחד היה דמח' ללמח'.
אחר הרני כן פסוק דמח' מוכן
להשחזק דבר לטולא דמח' וזכר
כן עזאי שהיה חזק וזכר בשוק
טבריה: שני חללים זה על גבי זה.
והאחר משוך להלן מחזירו מעט
ואם ממדח מזה יקרב לעיר אחת ואם
ולא מזה מורד כו'. וה"ה דמיעטא
ליה נמי או דלמח' מין דמח' לא הוה
עומן מין דמח' לא הוה קף ומשחזק
מודד אלא שהוא כלל לאו:
מחיתו

המראה ח"ל וקמת ועלית מלמד שהמקום גורם: נמצא טמון בגל או תלוי
באילן: לימא מתניתין ר' יהודה היא ולא רבנן דתניא ושכח עומר בשדה פרט לטמון דרבי ר' יהודה
וחכ"א בשדה ילרבות את הטמון אמר רב אפי' תימא רבנן *הבא מענייניה דקרא החם מענייניה
דקרא (ב) דכתיב *כי ימצא חלל היכא דמשחח באדמה פרט לטמון והחם מענייניה דקרא דכתיב כי
תקצור קצירך בשדך ושכח עומר שכחה דומיא דקציר מה קציר בגלוי אף שכחה בגלוי כתב רחמנא
בשדה לרבות את הטמון לרבי יהודה נמי תיפוק ליה משכחה דומיא דקציר אין הכי נמי ואלא בשדה
למה לי מיבעי ליה ילרבות שכחת קמה ורבנן שכחת קמה מנא להו נפקא להו מבי תקצור קצירך
בשדך (ג) ור' יהודה מיבעי ליה לכדרכי אבהו אמר ר' אלעזר דאמר רבי אבהו אמר ר"א *פרט לשחזק
עומרין לתוך שדה חזירו ורבנן מבשרה בשדך ור' יהודה בשדה בשדך לא משמע ליה בעי ר' ירמיה
לכ רב כהנא לרב זביר תפשוט ליה מרבי אבהו א"ר אלעזר דאמר פרט לשחזק עומרין לתוך שדה
חזירו דחזירו אין לתוך שדהו לא וליטעמין לתוך שדה חזירו צפו אין מונחין לא והא בעינן
בשדך וליכא אלא לתוך שדה חזירו ואפילו מונחין והא דקאמר צפו דלא משכחת לה אלא בצפו
תא שמע *עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר והניחו על גבי חזירו ושכחו התחתון שכחה והעליון אינו
שכחה רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון שניהם אינן שכחה התחתון מפני שהוא טמון
והעליון מפני שהוא צף עד כאן לא פליגי אלא בתחתון אבל בעליון דרבי הכל לא הואי שכחה שאני
החם כיון דאחזיק ביה זכה ביה אי הכי מאי איריא על גבי חזירו אפילו בשדה נמי אין הכי נמי
והא דקתני על גבי חזירו משום תחתון והא מפני שהוא צף קאמר אימא מפני שהוא כפף אמר אביי
*הרני כן עזאי בשוק טבריה אמר ליה ההוא מדרבנן לאביי שני חללים זה על גבי זה מהיכא הוא
מודד מין דמח' ומין דמח' לא הוה צף *ומעליון מודד או דלמא מין דמח' הוה צף ומין דמח' לא הוה
טמון ומתחתון מודד או דלמא מין דמח' ומין דמח' לא הוה צף ולא מתחתון מודד ולא מעליון מודד א"ל
תניתוה

ו"ו דשופטין דרש ר' יהודה למנינא להביא עוד שנים: בעליל
לעיר. כמגולה ופשוט שאין עיר קרובה כו': מפני. דלא קמי מלך
והא גדול דלא כר' אליעזר בן יעקב: אי כרבי יהודה. חמשה אי
כרבי שמעון ששלה ולא בעי כולה כסנהדרין: מאלן וכן ממלא. לז"ד
הגדול שאינו נעשה ממלא אלא כז"ד
של שנים ואחד כדילף בפרק קמא
דסנהדרין: אבי פלג. כל שהוא
בתוך היקף החליון של ירושלים קרוי
כי פלג. ולי נראה שהוא לשון מנינה
כמו שקורין ינגלא של עיר כמו
חמור וזית פלגי (כ"ט דף ט.)
כשטודירורא בית ראש של אספר
קורין כן: והפסוק עליהן. כלומר על
מה שאל מהם שם ואמרו לו ההלכה
היא לעיר והורה לעשות כדך
שהיה מורה דמח' דמח' ליה
ממלא על פיהם: המקום. המיוחד
למשפט והוא לשכת הגזית: דנפיק
מניניה כמה. לבי פלג דלמח' דנפיק
למשפטין דפסוקי משום טעמא
דמח' לז"ד: דלמח' הנך דאיכא נוואי
כוספי סבירא לכו. והמכיל תימי
לן חזינא דלמח' קרא למיפסריה:
סררך. זה סנהדרין שישנה נטיבירה
לז"ד: אגן הספר. שששין כתיב ללמח'
עגלה בשדה ישינחן כתיב שיהו
כולן רואין זה את זה: הפסוק.
כשעור מוג שני חללים מים ואחד
יין ואף כאן לר' ששחזק שנים:
על עיר. על ירושלים: פסוק כרס
יוסף. דלמח' רבי אליעזר בן יעקב
כולהו סנהדרין בעי: מפני. דילף
פרט לטמון רבי יהודה היא: בשדה.
ושכח עומר נעשה לרבי יהודה
משמע בשדה על פני השדה ולרבנן
משמע בתוך השדה: הפס מענייניה
דקרא. לרבינן למיפסריה והבא
מענייניה דקרא דמח' ליה גבי חלל
מכח כי ימצא חלל כל היכא דמשכח
ואפי' טמון הלך על כרחך כי אחת
בשדה למעט טמון בל דמח' לא
איתערך: אף שחזק בגלוי. והוא
ממעט טמון ממשמעתי אף לא

(א) (נרשין) ס"א ל"ב.
(ב) (סנהדרין ד' כל הענין).
(ג) שם ד' ששחזק יר.
סנהדרין ג' יד: (ד) (ג) (ג)
עין פסוק ויהי כתיב ה'
מ"י ס"ה ס"ה ס"ה
(ו) (מסכתא ס"ה ס"ה
פ"ט) (ו) (עירובין ס"ה
קידושין ג' ע"ד) (ז) (ש"ס דף ט"ו).

תורה אור השלם

1. מלך במשפט יעמיד
אין ואיש תרומות
תקנות: משלי טו ד
2. וקאת אל הכהנים
הלויים ואל השופט אשר
יהיה בניהם דהם דרשת
והגידו לך את דבר
המשפט: דברים יז ט
3. כי יקרא טמון דבר
למשפט בין דם לדם בין
דך לרך וכן נגע לנגע
דבר ריבא בשערך
וקמת ועלית אל המקום
אשר יבחר יי' אלהיך
בזה: דברים יח ח
4. שורר אגן הסהר אל
חזקת המקום כטקס ערמת
חזקים מנה בשששין:
סיד השירים ג
5. כי תקצר קצירך
בשדך ושכחת עמר
בשדה לא תחשוב לקחתו
לר' יתום ולאלמנה
ידיה למען יקרבך יי'
אלהיך בכל מעשה
דך: דברים כו יט
6. כי יקרא חלל
באדמה אשר ה' אלהיך
נתן לך לרשתה נפל
בשדה לא נודע מי
הכהן: דברים כא א

הנהגות הב"ח

(ב) (ג) הבא מענייניה
דקרא דמח' כי ימצא חלל
כל היכא דמשכח
בשדה (שם) חזק
דקציר: (ג) שם קציר
בשדה ושכח עומר ור' יהודה:
(א) רש"י ד"ה לפי וי'
שהו שמוטלין בל'
ומינח סחיו נמחק:

לעזי רש"י

צינלא *צינלא. חומה
(המקום את העיר).
כשטודירורא
יבישטודירורא. אספר.

